

m a m
m a s

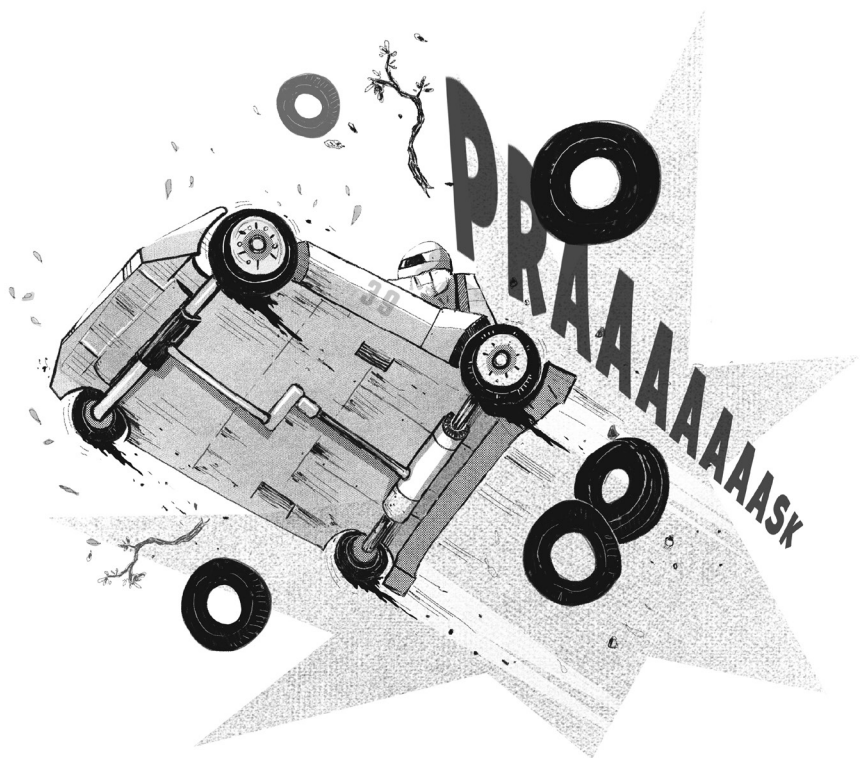
JÚLIUS BELAN

RICHLE KOLESI

ilustroval
FRENKY HŘÍBAL

m a m
m a š

*„Život je ako preteky Formuly 1. Plný zákrut,
nebezpečných nástrah, rivalov – vždy však
vieš, že niekde tam v diaľke je vytúžený cieľ.“*



1.

Poznáš ten pocit, keď sa na niečo tešíš? Na prestávku, suplovanú hodinu, dobrý film, čokoládu, darček na narodeniny... Ja som sa vždy tešil na chvíle, keď som mohol pretekať. Mať na hlave prilbu, sedieť v motokáre a naháňať sa so súpermi po okruhoch. Patril som vo svojej vekovej kategórii k najlepším. Niektorí zbierajú mince a známky, ja som

zbieral medaily a trofeje. Na motokáre s číslom 39 som vytváral traťové rekordy jeden za druhým. Žil som si vlastnú pretekársku rozprávku. Na jej konci však zazvonil zvonec a záver prišiel skôr, ako som si želan. Boli to posledné preteky sezóny a stačilo mi prísť do cieľa na druhom mieste. Už som videl ten titulok: Niko Golian sa stal majstrom republiky! Prvýkrát v živote! O ten istý titul však bojoval aj môj rival Dodo Bauer, ktorý chcel a musel vyhrať. Od štartu som si držal prvé miesto. Dodo štartoval štvrtý, ale výbornou jazdou sa dostal tesne za mňa. Boli sme v predposlednom kole, keď ma nevyberaným spôsobom na svojej motokáre s číslom 6 vytlačil v neprijemnej zákrute mimo trate.

2.

Vždy keď som v televízii alebo naživo videl nejakú haváriu počas pretekov, vravel som si, že mne sa to nemôže stať. Jednoducho nemôže. Mal som z nehôd strach, no ako pretekár na to nesmieš myslieť. Vravel som si, že ja nehavarujem. Ibaže sa mi to stalo... Aj keď som sa snažil, motokára bola neovládateľná a ja som doslova vyletel cez bariéru vytvorenú z červených pneumatík. Spravil som salto a dopadol do trávy. Čas sa zastavil a všetko stíchlo. Mal som otras mozgu

a dolámanú ľavú nohu. Tak veľmi, že s ňou mohli lekári doslova hrať puzzle. Takáto ťažká nehoda na motokáre je priam ojedinelá. A akurát ja som ju musel zažiť! Vďaka nej Dodo Bauer vyhral posledné preteky sezóny a stal sa aj majstrom republiky. Manéver, ktorým ma vytlačil z trate, nebol nijako potrestaný. Dokonca som vraj ja vybrzdóval jeho a dopočul som sa, že istým spôsobom som si za to mohol sám.



Môj tatko so mnou chodil na každé preteky, pomáhal mi a podporoval ma, ako sa dalo. Robiť motokáry totiž vôbec nie je lacný šport. Videl vo mne nového šampióna F1. Mali sme pred sebou dlhú cestu za vytúženým cieľom. A za sebou nekonečné cestovanie, noci v karavane, úmorné tréningy i náročné preteky. Všetko sa odrazu skončilo. Namiesto pretekov ma čakali únavné rehabilitácie. Kým

Dodo a ostatní rovesníci z motokár snívali, že zasadnú do kokpitu F1, ja som si mal natrvalo sadnúť do školskej lavice vedľa večne hladného Tóna Šlabeja.

Po tej katastrofálnej nehode moja motokára číslo 39 navždy dopretekala. A ja spolu s ňou. Dodo ako novopečený majster mohol každý deň zdvíhať nad hlavu trofej víťaza. Na rozdiel od neho som ja zdvíhal barlu, ktorú som po dlhom zotavovaní dostal. Barla sa stala mojou treťou nohou a jedinou kamarátkou. Keďže som veľmi skoro prišiel o šancu spraviť diery vo svete motošportu, aspoň môj otec sa venoval pretekaniu veteránov. Mamka sa úspešne venovala písaniu kníh. Otázne však bolo, akým smerom sa vydám ja. Možno, že keď nemôžem jazdiť, napokon sa stanem šéfom tímu F1! Ktovie?

3.

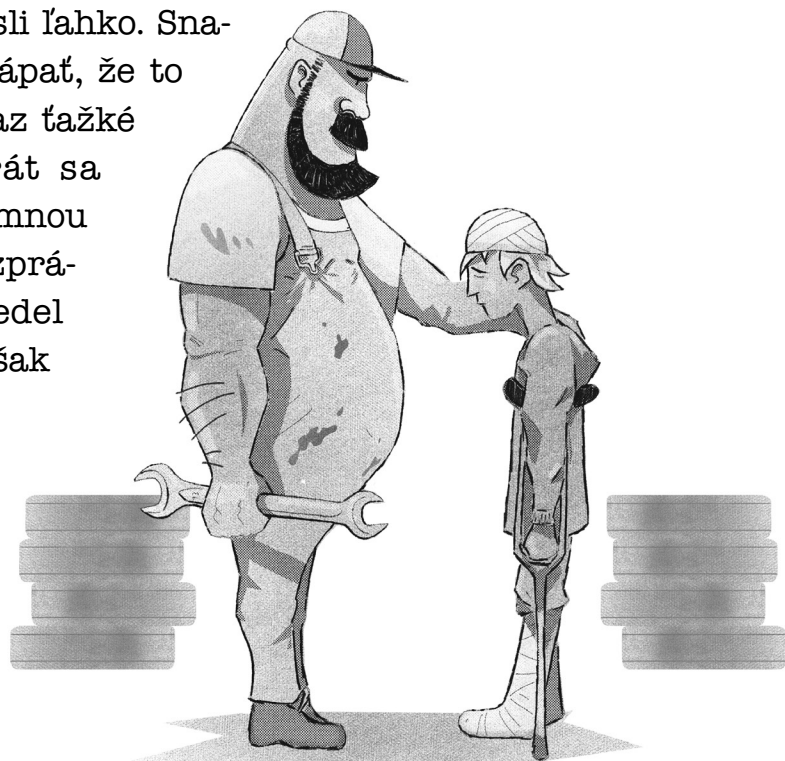
Pred nehodou som bol v triede obľúbený. Nechodil som tam však príliš často. Pochopiteľne, bol som viac na pretekoch a skúšky som robieval dodatočne. Kolektív žiakov okolo mňa bol super. Dokonca som si mohol doslova vyberať, ktoré dievča bude moja frajerka. Zatiaľ síce len teoreticky, ale aj tak... Pretekári to majú v tomto jednoduchšie

ako bežní chalani. Stačí, že máš nálepku pilota motokáry či formuly, a baby ťa žerú. Lenže po tej hrozivej nehode sa všetko zmenilo. Odrazu žiadne dievča z triedy ani zo školy nechcelo chodiť s krívajúcim chalanom o palici, ktorý navyše skončil s pretekaním. Lekári mi tú nohu ako-tak dali dokopy, ale profesionálne pretekať sa s ňou nedalo. Pri väčšej záťaži puchla, bolela a trpla. Prípadne to isté, len v opačnom poradí. Chalani sa mi otočili chrbtom a prestali sa so mnou kamarátiť. Pochopil som, že ich priateľstvo bolo založené len na tom, že som bol pretekárom. Teraz to bolo fuč. Dni v triede boli zlé a ešte horšie. Možno sa pýtate, prečo. Hneď vám to vysvetlím.

4.

Dodo Bauer bol totiž mojim spolužiakom. Do tej osudnej nehody sme spolu vychádzali a dovoľm si tvrdiť, že sme boli aj kamarátni. Avšak túžba vyhrať titul ukázala jeho skutočnú povahu. Bol obľetovaný ako nikdy predtým. Kým on žil svoj sen, ja som sníval o jeho živote. O živote pretekára. A veľmi ma mrzelo, že i to málo času, čo trávil v škole, venoval môjmu zosmiešňovaniu. Nikto ma nevolal Niko, ale všetci ma prezývali menami na Či. Či Krivák, Či Trojnožka, Či Bakulár, Či Šmatlák... Vymyslel to Dodo a neuveriteľne sa

to uchytilo. Možno ma počul, ako zatínam zuby od bolesti, keď som zakopol. Asi to vtedy znelo ako „či“. Dodo a Hugo to začali vo veľkom šíriť. A už to bolo. Hugo Kraus bol dvorným poskokom Doda Bauera. Spravil by preňho všetko, i keď Dodo pre neho nespravil nikdy nič. A tak vždy, keď sa Dodo ukázal v škole a nepretekal práve v Taliansku, do ktorého sa po zisku titulu dostal, začalo dochádzať nielen k slovným, ale občas i fyzickým potýckam. Nejednen raz sme sa ocitli v riaditeľni za bitku. Rodičia túto situáciu neniesli ľahko. Snažili sa chápať, že to mám teraz ťažké a veľakrát sa chceli so mnou o tom rozprávať. Nevedel som im však



povedať, čo je vo veci. Nie hneď. Možno som mal. Ja fakt neviem. A tak som trpel a čakal, kedy zasa pôjde Dodo znova na pár týždňov pretekať do zahraničia a veril, že Hugo si sám do mňa vyskakovať nebude.

Túžil som sa stať šampiónom Formuly 1 a namiesto toho som bol terčom posmechu a šikany. Tak som si to nepredstavoval! To veru nie! Veľmi ma to všetko trápi. Je to už rok od nehody, ale stále je to čerstvé a motokáry mi chýbajú. Niekedy ma chytí zlosť, inokedy plač. Keď mi je najťažšie,

spomeniem si na deväťročného Tobiasa z prízemia. Od narodenia je nevidiaci a kým moja palica mi pomáha stáť na nohách, tá jeho mu pomáha vidieť. Musí to mať oveľa ťažšie ako ja.

Párkrát som sa s ním bavil. Vždy sa ma pýtal na pretekárske úspechy. Potom mi rozprával o tom, ako by sa raz chcel starať o zvieratá.



Veľmi mi liezlo na nervy, keď Dodo v triede veľkohubo vyhlasoval, že onedlho bude testovacím pilotom v F1. Chvastavo dodával, že je len otázne, pre ktorý tím sa ON rozhodne. Určite po ňom siahnu stajne ako Ferrari či Mercedes a onedlho ho uvidíme po boku Hamiltona, Peréza, či Sainza. V krátkom čase bude dozaista stáť aj na stupni víťazov. Decká mu to, samozrejme, hltali, ako keby to bola pravda. Ja som nad tým len krútil hlavou. Darmo som im vysvetľoval, že stať sa čo i len jazdcom Formuly 3 je nesmierne náročné a vedie k tomu veľmi, naozaj veľmi dlhá cesta. Mal som smolu. Verili Dodovi. Napokon, kto teraz preteká po celom Taliansku? Ja alebo Dodo? Dodo.

5.

Žiaľ, takto to jednoducho býva. Ani extra súťaživé a protivné jednotkárky, ktoré sme prezývali Kockatá Berta a Piskľavá Mira so mnou nechceli mať nič spoločné. Keby som to povedal v motoristickom slovníku, ušlo sa mi v triede posledné miesto na štarte. Učenie vie byť občas utrpenie, no keď ti to ešte ostatní strpčujú rôznymi posmeškami, je to priam hrozné. Stal sa zo mňa samotár, ktorý keď sa snaží zapadnúť, tak síce aj zapadne, ale rovno medzi dve lavice, lebo ho tam sotia. Kto? Moje dve najčastejšie nočné mory – Dodo Bauer a Hugo

